

Utdrag fra diktsamlingen

Sannhetens regnbuespill

av Arvid Hernæs

Drømmespeil

Hun så ut av vinduet
så seg selv
i vårnattens mørke speilbilde
som kastet lyset tilbake
fra rommets varme skuespill

Det blikket hun sendte
var sitt eget
der det varmet av drømmer
om en natt
alt kunne drømmes

Evighetssangen

Havets vakre sang
har vart
i små evigheter

Bølgene har sunget
sin ene sang
mot strandens noteark

Når vil havet
bla om til neste side
der fjellene synger med

Blir det i neste evighet
eller i neste sekund
av menneskeskapt tid

Fantasiens grenser

Transformeres under oppsyn
som vandrer lik andre
mot forandringen
noe unormalt
noe nytt

Fantasiens grenser
lekker sine håpefulle dråper

Renner i et hull i bakken
forsvinner
inn i realitetens virkelighet
som sakte dør
blir uvirkelig virkelig

Øynene vrir seg
ser det underlige
fiksjonen renner
inn i virkeligheten

Sannheten fortrenses
uvirkelige personer smiler
til virkelige kyster

Hvor er tankene?

De legger seg som snø på tynne grener
på treet som visker undrende
i vinden av nysgjerrighet
uten ord

Men hvor er ordene?
hvor er undringen

De flyter opp fra bunnen
av gledens elv
der undringen
gir de oppdriftens hemmelighet

Hvor driver de?
hvor ender de

Mot elven Styx
der Karon høster
i evighetens bakevje
stillhetens strøm

Men før det
hvor er de da

Det vet tankene selv
der de ligger
i Afrodites seng

Jordens frukt

Jorden med sin farge
viser forandringen
mot menneskenes vilje
og gjør alt mulig

Jorden med sin gunst
med sin frukt
lever kanskje ikke evig
men nyter hvert minutt

Jorden med sin ferd
kan ses
med lyse øyne
mens årene går

Sangens blikk

Universet svever
det enorme beveges
mot endens hemmelighet
hvor sangens blikk
rettes mot lyset
leker
med kjærlighetens tekst

De forenes
blir ett

Sangen forstås
øyner ser
ører hører
sangen
høres i evighetens håp

Ordene
forvandles til hud
sangen forvandles til lyst
og svever inn i gledens tåke
når ordene elsker deg
treffer ørets indre